

LO GERONÈS

SETMANARI DE AVISOS Y NOTICIES

PORTA-VEU DEL «CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA»

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Gerona 1 pesseta trimestre
Fora 1'25 id. id.
Estranger 1'50 id. id.
Un número 10 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

CORT-REAL 7-1.º

ANUNCIS Y COMUNICATS

Preus convencionals

De tots los llibres, folletos, etc., que 's remetin á la Redacció, se 'n donará compte en lo Setmanari

Any 4.º

Diumenge 26 de Septembre de 1897

Núm. 180

SECCIÓ GENERAL

LAS PETITAS AUTONOMIAS

IMPRESIONS D' UN VIATGE

Conclusió

Que vulgas ó no vulgas, los estats constituïts han de regoneixer la veritat que apuntava l' altre dia, y han de permetre tart ó d' hora, si os plau ó per forsa, que las regions tingan los drets que 'ls dona 'l sol fet de sa existencia substantiva.

Es veritat que l' Estat, com si tingués por de que esclat de vida que la naturalesa dona á las regions organiques que son núcleos de las pequenas autonomias afoguen sa propia y més artificial existencia, sol prendre 'l camí de las tendencias centralisadoras y esclavisa las manifestacions d' aquellas; pero tart ó d' hora, si os plau ó per forsa, ha de deixar que viscan y surin las regions; que de altra manera 'l mateix Estat correria perill d' ésser un cos sense ánima, que, si la forsa de la inercia 'l deixava corre més ó menos temporada, acabaria al últim cayent á la seva propia forsa. Y viuhem, y suran las regions, y reivindicaran sos drets, y allavors es quan donan sanch viva al Estat que las ampara.

Deixém aquets camins y aném á la proba geogràfica.

La Polonia, partida á trossos, mostra sa vida ab la unitat de sa essencia, encara que tinga distinta organissació política. Mireula austriaca, mireula russa; á l' una banda y á l' altra banda vos parlará la mateixa llengua, y á tots indrets vos recordará la mateixa historia. Sa religiositat tan probada, sa adhesió á la glesia romana perservera en ella, á pesar del perill de contaminarse en que la posa sa adhesió á cossos bel·líchichs de diversa religió; y, de la mateixa manera que las encontradas del Mitjdia, continuan essent romananas las del Nort, tant lligadas, y per temps molt larch ab tantas cadenas, á la ortodoxia política, y per o mateix avassalladora, de la Rusia. Y es que la Polonia té vida propia, vida que naix de la vida mateixa de la colectividad humana que forma aquell poble; vida que surt com un baf fertilisador de la terra ahont aquell poble habita.

La forsa incontrastable d' aquestas pequenas autonomias, que naix ja en los temps vells y persisteix mentres dura la historia, y 's manté ó ressucita avuy en l' hía, no sols se mostra d' una manera tan clara ab semblants manifestacions externes, sino ab lo regoneixement dels Estats, deixauem dir opressors, de que es real y efectiva aquella vida y aquella forsa. Per aixó, al entrar á la Catedral de Sant Esteve, á Viena, o primer que vé als ulls es lo soberch monument á Sobieski, al gran polach que, portant dintre seu lo geni d' un poble, salvá á la mateixa Viena de la esclavitut turca. Y avuy l' Austria, es dir lo cos polítich en que hi ha encastat un tros de Polonia com una soa part de son ser soberá, sosté en sa capital aquest regoneixement constant de que deu la vida á la personalitat poderosa de la mateixa Polonia.

Miréu la Hungria. No sols se governa sola, y 's fa sas lleys, y parla sa llengua, sino que la moneda s' encunya ab las armas y sagells especials d' aquell poble, y 'ls timbres dels correus y de totas menas son distints dels de l' Austria, á la qual está unida ab lo suprem vincle polítich. Y, per si aixó no fos prou regoneixement per part del Estat de la autonomia de dita regió, ha de permetre y consent aquest Estat que al costat de sos monuments s' aixequin los monuments que recordan la historia y las glorias d' aquell poble, y fins los monuments que perpetúan las mateixas lluytas que hagué de sostenir ab l' Estat centralisador, ab la propia Austria, per reconquistar sa autonomia perduda. Aixís, á Pesth, s' aixeca la estatua d' Alexandre Petöfi, lo poeta nacional, y la de Francesch Deák, l' home sabi, lo patriota que lográ pel seu poble la autonomia perduda; y á Buda, si á la plassa de

Sant Jordi hi ha plantat l' Estat un recort á la memoria de sos soldats morts en las batallas contra 'ls magyars, ha de veure com prop d' allá, á la plassa de la Parada, viuhem en la memoria del poble 'ls combats sostinguts contra l' Austria, perpetuats en un monument aixecat per la Hungria, en llahor de sos fills y defensors; y no sols aixó, sino que en lo Castell real, en la residencia del soberá del Estat, ha de figurarhi, com memoria d' un dels fets essencials d' aquell poble, la coronació del actual Emperador d' Austria com Rey d' Hungria, feta á la Iglesia de San Matias l' any 1867, es á dir, quan després d' havérseli volgut imposar l' Austria 's vegé aquesta forçada á tornarli sa autonomia y reconeixer que sols com rey d' Hungria podria legalment lo soberá regnar en aquella terra, que tenia vida propia y prou forsa per fer respectar las llibertats que li pertocavan.

¿Qué més? ¿No n' hi ha prou encara? Acabo de atravesar la Bélgica, aquesta pequena regió qual autonomia s' ha vist en la historia tan y tan combatuda, per onadas de Llevant y per onadas de Ponent y per onadas del Mitjdia, y la veig sempre renadia y reconquistant sa independencia, y arribant al suprem ideal, á la encarnació del Estat ab la nació, y forsant á totas las potencias europeas, á las del equilibri per forsa, á reconeixer sos drets á la vida y á una autonomia perfecta; y proclamantla tan alt que en las pinturas alegóricas de la sala de reunions de son Senat representa ab colors de mútua semblansa l' espectre que recorda la dominació espanyola del Duch d' Alba, los exércits austriachs que batallaren per esclavizarlo y la má de ferro de Napoleon que la borrava del mapa. Y la Espanya, com la Fransa, com las regions d' Alemania, se bórran d' aquella terra, perque ressuciti y visca la pequena autonomia de la Bélgica.

¡Ah! bé ho ensenya aixó la veritat de lo que tinch dit avans d' ara. Y bé ho deya un d' aquets dias, gráficamente, un diari de la Belgica, parlant d' una regió oprimida. «Aquestas questións—venía á dir—no son questións interiors d' un poble, sino per una ficció diplomática á la qual se li acaba 'l temps. També sigles enrera la potestat paterna—questió de familia—donava al pare 'l dret de vida y mort sobre sos fills. Y, aixís com un pare que solzament maltracti á sos fills no pot desllhurarse avuy de la vindicta pública, está ja prop lo dia en que 'l fet de tractar injustament á un poble—ó á una regió—será considerat com crim de lesa humanitat y tingut per indigno é incapás l' Estat que 'l cometi.»

París, 5 de Setembre de 1897.

Y la nostra Catalunya ¿no n' es mereixedora de que pugui viure sa propia vida y se li reconegan los drets que 's derivan d' ella?

L' he trobada, com sempre, rienta y plena de vida; més rienta per mi que l' anyorava després de tan llarga travessa per tota l' Europa. Lo sol sortia rohent y vivificava la matinata qu' entrava per entremix d' aquellas concas de mar que semblan petxinas del Nort-Est de Catalunya, iluminant als pobres pescadors que tornavan á terra ab las barcas plenas. Atravesant la montanya vaig flayrar l' olor cohera de las fumarolas de la terra cuyta. Baixant las valls del Ter, vaig veure las fumarolas de las fábricas de sas riberas. Tot deya 'l mateix: Catalunya viu, Catalunya treballa. Si viu y treballa, té dret á la vida y té dret á treballar. Se li ha de reconeixer tot lo que es menester per que sa vida sia conforme ab sa propia naturalesa.

Lo que tenen los cantons suïços, qualsevulga que sia sa naturalesa; lo que 's reconeix á las diversas nacionalitats de l' Austria, tan diferents entre sí; lo que han obtingut los Estats dels Balkans; lo que conserva Noruega dins del Estat escandinau; lo que recoden los distins pobles que forman l' Alemania; lo que sosté la pequena Bélgica y 'ls Païssos Baixos; lo que hi há per tot hont un organisme com Catalunya viu, alló es lo que necessita Catalunya; sa vida propia, sas lleys, sas consuetuts, tot lo que fa falaguera la vida;

no talaguera, lo que la fa adequada; lo que la fa com deu esser.

¡Ahont viu un organisme com Catalunya! Sí, es veritat. No solament en los Estats de tendencias més ó menos expansivas, no solament en los Estats que volen caminar ab la marxa del sigle, sino fins en los Estats que considerem més ó menos endarrerits, com los que tocan á la ralla del despotisme; fins á dintre de l' autocracia russa, hont tot se lliga tant fortament á las regnas y voluntat d' un sol home,

Fa cosa de tres setmanas atravesava 'l golf de Finlandia, montat en un vapor que portava un nom de sabor regional: lo Torneó. Acabava de passar davant de Cronstadt, per entremix de las esquadras enflocadas de la Russia y la França, hont volgué 'l Czar Nicolau fer mostra de son poder, per un acte trascendental que á aquellas mateixas horas proclamava. Y molt aviat lo nostre barco entrá en los caminals estrets y laberíntichs de las rialleras illas que voltan la Finlandia, y, arribats á besar sas costas, desembarcava en la capital d' aquella terra: Helsingfors.

Lo poder del Czar de totas las Russias, tant aprop desplegat ab tota sa ufana de canons y barcos de guerra, allá 's doblega y s' agenolla devant d' una autonomia regional. La Finlandia—á la qual sos naturals se complauhen en anomenarla ab son nom especial de *Suomi*—se governa sola, se fa sas lleys, se judica per sí mateixa, para sa llengua. ¿No més aixó? No, fa molt més. Porta al capdellá l' afirmació de las pequenas autonomias fent contrastar ab l' avassalladora unitat de la Russia, tan geladora com la monotonía de sas inmensas planurias, l' independencia de tot lo seu; arribant no solament á emmotllarse sos segells especials per tots los serveys administratius y á encunyar-se la moneda, sino á adoptar un sistema monetari divers del de son Estat y á usar un alfabet distint del de la Russia.

L' Espanya lliberal no las compren aquestas llibertats qu' enten y reconeix l' autócrata Czar de la Russia. Y, mentres aquest mateix Czar, que sosté aquella autonomia finlandesa y que fins fa un viatge á Varsovia, la desditzada capital de l' esclava Polonia, mirantla ja ab ulls que deixan esperar, no sols mellors tractes pel pervindre, sino potser concessions que s' assemblen á reconeixements, y reconeixements que li deixin restaurar sa historia interrompuda; l' Espanya governamental no 'n pot sentir parlar de regionalisme ni de drets de las llengas parladas, ni d' historias que al esser contadas commouhen á milers dels cors que bategan en las distintas comarcas de que 's compon, ni de lo que 's deu á las consuetuts qu' encara viuhem, ni á aquellas qu' esperan que se 'ls done la llibertat de viure per aparéixer á la terra poderosas, fertilisadoras, portant tal volta dintre seu lo secret de la resolució dels problemas del sigle, y de la regeneració de las organizaciones avuy tan aperduadas y corrompudas!

Es lo que deya al comedçar. Quán un aixó pensa, arriba á somiar qu' es cosa de posar en dubte si es que hi há ó no hi há aquí lo bon sentit qu' encara 's conserva en altres pobles de l' Europa.

R. A.

Vich, 15 de Setembre de 1897.

(De La Veu del Montserrat.)

Un auxiliar de la agricultura

Faj com á dos anys que 's va despertar en la provincia de Barcelona la afició al estudi de la terra, no en sa banda exterior que l' home pot fácilmente recorrer, sino en son interior, ficantse, podríam dir, en sas entranyas aprofitant sas esquerdas, avenchs, covas y demés forats que presenta. Aquesta afició, aquest sport no deixa de tenir sos inconvenients y poch seran quins s' atrevescan á tant especials excursions: pero, ab tot, si's poden tenir las eynas necessarias, los perills no son molts ó quan menos quedan molt reduhits.

Si fos solzament lo que moguésses aquestas excursions

SECCIÓ LITERARIA

L'ESQUIROL

(Continuació)

Per fi, la Layeta, no pugué contenir las llàgrimas y 's ficà depressa á la cuyna, per amagar el desbordat torrent que li brollà dels ulls. Mes no fou tan amatenta que en Joanet deixés d' adonarsen....

Llavoras, enternit per aquell plor que li arribava á l' ànima, apenat de la tristor que 's transparentava en la cara de la sabatera y fondament conmogut per la senzillesa y bona fè del pobre Tano, procurá de tenir la corrent de sas ideas, considerà la situació y veyentse ab la culpa, seguí darrera la Layeta pera consolarla.

—Bah, cosas d' enamorats,—féu en Tano, al veurho.—Ja coneç que tot aixó haurá sigut una reynina per tornar més amichs.—

En Joanet se girá, probà de somriure y respongué á tall de broma:

—Ja veuré; de nosaltres no n' hèu de fer rès. Pròu feyna tenuu ab la Paula.—

Y desvaneixent ab la dita 'l mal humor del sabater acabà d' entrar á la cuyna.

La Layeta estava asseguda en una cadira, plo-rant en silenci... Las llàgrimas eixian de sos ulls, tremolavan un moment en sa parpella y rodolavan fòtseguit cara avall...

S' hi acostá l' Esquirol plé de tendresa, agatà una de sas mans y tot amanyagantli suament, procurá calmarla...

—Anem... No ploris... ¿Sents?... ¿Perqué has de plorar? ¿No ho sabs que t' estimo?...—

Y la mirava fixament, ab els ulls carregats de promesas, la boca contreta per un mitg riure amargant y encoratjador á l' hora.

Tot d' una, s' estroncá en sech el doll de llàgrimas d' ella y 's quedaren tots dos mirantse silenciosos, conmoguts, embadalits.

—Joanet,—digué per fi la Layeta ab vèu suplicant...—tingas pietat de mi... Ja veus que la millor joia que tenia...—

No pugué continuar... Com si aqueixos mots haguessin sigut la clau del dipòsit de sas llàgrimas, tornàren á mollarli el rostre las amargantes deus del seu plor.

—Vatja... Pròu... Calla,—anava dihent en Joanet enternit, emborratxat per aquelles gotas de fel...—

—Apa... No ploris més... T' estimo... T' estimo...—

Y aqueixas paraulas, arribant fins al cor de la Layeta com bàlsam vivificador, feren renàixer en ella la calma... Comensà primer aixugantse 'ls ulls; els fixà després en els del Esquirol ab mirada llàn-guida y ubriacadora, y, per últim, sos llavis se contraguèren per un somrís... un somrís tot just perceptible, mes tan expressiu, que 's desvanesqueren com per art d' encantament totas las caborias que l' dia abans tenfan atuhit al xicot.

De sobte sentiren fressa en la rebotiga... Se miraren tots dos ab mirada inquieta, temerosos d' haver siguts espiats; ullaren després la porta de la cuyna, y, no vegent ningú, quedaren calmats altra volta.

Llavoras la Layeta s' aixecà, comensant á tras-ajar per la cuyna. En Joanet quedà assegut, seguint ab la vista tots els seus moviments...

Durant lo estona que faltava per arribar al mitg dia, no 's digueren rès... Hèu: si s' entén per dir l' particular paraulas, puig sos llavis ab sonrisas, y ab miradas sos ulls, no passaren un moment sense estar engrescats en amorosa conversa.

Quant tocaren las dotze, en Joanet s' alsà per' anarsen.

—¿Vindràs havent dinat?—féu la Layeta...—Si que vindràs joy?... T' estimo més!...

—Si, vindré,—và respondre ell.

Y una doble encaixada nerviosa y forta, refermà a súplica y segellà la promesa.

Aquella nit, cap allà á las duas, en Tano 's despertá. Y sentint que sa muller somicava y creyent que era presa d' un mal sómit, la rebragà boy eridantila.

—Paula! ¡Paula!... ¿Despértat!

—Ja ho soch de desperta,—féu ella plorant.

—¿Què ploras?... ¿Què tens?... ¿Què 't pasa?...

—Una desgracia 'm passa... Y á tu també...—

—¿Cuyrol!... ¿Y aixó?—preguntà en Tano, mitg adressantse en el lliit. Y com la Paula continués somicant, sense donar cap explicació, ajustà després d' una pausa:—Veyam, digas.—

Llavoras la sabatera, procurá asserenarse y tot estinguentse 'l sanglot, féu avinent á n' en Tano de

las penas que la afligian, sens descuydarse de contar ab tots els detalls la escena escayguda al dematí entre la seva nevoda y en Joanet, escena que ella, ronsejant per la rebotiga, havia espiat d' esgallinpantas.

Als primers mots de la Paula, en Tano comensà á sentir un cobriment de cor que li arribava á fer perdre l' alè... ¡Quina avia'n feyan de caminar aquelles paraulas, un cop eixidas dels llavis de la seva dona!... Instantaniament, igual que descárregas elèctricas, anavan de las orellas al cervell y del cervell al pit, hont s' agombolavan totas, com invasor exèrcit que posés siti á la débil fortaleza d' aquell cor franch y noble, que, ab tot y 'ls seus anys d' existencia, gayrebé no havia sofert cap borrasca.

Y á mesura que la Paula anava avensant pel seu camí de fets y suposicions, en Tano anava aclofantse... aclofantse, llassat, atuhit pel pés d' aquella narració... Una suhor freda y copiosa, traspuava per tots els indrets de sa pell, un rodament de cap insistent y marejador li feya perdre l' esma, una formigor intensa y continuada li invadía tot el còs.

Quan la seva dona acabà las paraulas, acabà ell las forsas, cayguent altra cop agegut, sens habilioer pera rès sinó per' acompanyarla ab sas llàgrimas.

¡Que n foren de llargas per ells las horas d' aque-lla matinada!... ¡Y quin revolcarse tots dos pel lliit, entregats á una desesperació muda, aclaparadora, terrible!... Y quin sanglotar de baix en baix, com si temessin encomanarse 'l dolor que 'ls hi oprimia la gola!

Per fi, els cants del galls, que de diferents indrets de la Ciutat anunciavan el nou día, arribaren á sas orellas, confosos, afogats per la distancia y els objectes, junt ab el brugit de palla que, remoguentse pel lliit, feyan eixir ells dos de la màrfega.

Després, una claror blavenca, gayrebé imperceptible, entrà pels junts del finestrons, al mateix temps que, al defora, volant d' assi d' allà arràn de las teuladas, las orenetas, en nombrosos vols, recorrian l' espay, descriguent capritxosas corvas, omplint l' ayre de xiscles sostinguts y estridents.

En Tano saltà del lliit, obrí 'ls finestrons de bat á bat y la estancia quedà del tot aclarida.

Llavoras, com si aquella llum li hagués entrat al cor per destriar las tenebras que hi regnavan, se girá en rodó preguntant á la Paula:

—¿Vols dir que no sons ilusions tevas tot aixó que m' has contact?

—¡Tandebó que ho fossin!... Pro 'l mal es que no ho son.

—Donchs mira, lo millor será que 'ns entenguem ab en Joanet en persona... Y si resulta cert lo que sospitas... apressar el casori... Rentar la taca com més aviat millor.—

Y aquell mateix dematí aixarpá á n' en Joanet, fentli confessar tota la vritat; tingueren després tots dos una llarga sentada ab la Manela, y, no havian passat vuyt días que ja 'l barri anava plé del casament del Esquirol ab «la rossa de ca 'n Tano.»

JOSEPH MORATÓ y GRAU.

(Seguirá.)

LA BANDERA CATALANA⁽¹⁾

I

LOS VELLs

S' evaneix la nuvolada
que t' enfosquí,
y reviu la soleyada
que t' aclarí.
Quatre pals de sanch valenta
marcan ton cor:
no tindria pas, calenta,
més vermellor.
Alenadas que 't gronzolan
del Montserrat,
son moxaynes que aconsolan
la velletat.
Torna á ser pel nostre poble
ratxós dossier,
com vas ser mortalla noble
pel Conceller.

II

LOS SACERDOTS

Bandera vella y venerada
t' exalsarém
mentras no sias enllotada,
mentre ton arbre signi al cel.
Llur santetat ab tu trobaren,
en mellors temps,
fills que, abarrassats á tu lluytaren
contra l' escarni de tots drets.
Agermanats fa goig mirarnos
nets d' aquells braus,

(1) Posada en música per En Joseph Garcia Robles y estrenada per l' Orfeo Catalá.

prop l' arbre fort qu' ha de lliurarnos
de desamor á nostres llars.
Sagramentats per la senyera
qu' al sol atrau,
guia serás, noble Bandera,
cap á la Fé que lliura esclaus.

III

LES MARES

Fills, gardeuli voluntat
perque may plegi ses ales:
vora d' ella 'us hem criat,
y per ella 'ns sentim mares.
¡Trist del jovent
qu' als seus de cor no estima!
¡Trist del jovent
que aquest amor no sent!
Trevalleu per ferli honor
á montanya y terra plana;
las virtuts treuran gran flor,
y la flor gentil llevada.
Si 's esperan los malvats
que voldrian trossejarla,
plorarém pels fills ingrats
qu' han vengut la sanch dels pares.
¡May pedreji un tal afront
á la terra catalana!
¡May els qu' em posat al mor,
may reneguin de llurs mares!
¡Trist del jovent
qu' als seus de cor no estima!
¡Trist del jovent
qu' aqueix amort no sent!

IV

LO JOVENT

Bandera catalana:
mirans resolts
á conquistarten gloria
y eterna sort.
Vells tingneu esperança!
¡Sia joyós
vostra tránsit de vida
cap á la mort!
Sacerdots de la terra:
á vostre entorn
adalerats s' aplegan
novells estols.
Mares, ¡no 'us afigeixi
gran desconhort!
La sanch de vostres venes
ens bull al cor!

V

FINAL

Guiatje vell y honrat
de nostra amor y vida;
guiatje vell y honrat,
torna als payrals la dignitat!
Senyera prepotent
de nostra Patria vera:
Senyera prepotent,
¡sias gloriós eternament!

Joaquin Riera y Bertrán.

¡SEMPRE QUE NO!

Ahí 't vegí, per cert molt recolsada
del brás de ton espós;
Just al veure 'm, tas galts se tornàren
de trenta mil colors.
Tenintne jó motius per' odiarte,
servant tristos recorts,
Al veure 't enllassada á altres brasos
me vá fé un salt lo cor.
Já més tart, vareig rébre ta missiva
ab pena y per dolor;
En ella fácilmente me demavas
que 't concedis perdó.
Y al consultar després ma conciencia
pensant ab mon amor,
M'ha dit molt baix, baixet, á cau d'orella,
que nó; ¡semdre que nó!

LLUIS MATAS y CARRÉ

SECCIÓ COMERCIAL.

Mercat de Girona del día 25 de Septiembre

Especies.	Mesures.	Pesetas
Blat.	QUARTERA DE 80 LITRES.	18'50
Mestall.	»	16'
Ordi.	»	9'
Segol.	»	00'
Civada.	»	9'00
Besses.	»	14'
Mill.	»	15'50
Panis.	»	09'00
Blat de moro.	»	14'00
Llobins.	»	9'
Fabas.	»	15'00
Fabó.	»	13'50
Fassols.	»	23'
Monjetes.	»	21'75
Ous.	Dotzena.	1'55

SECCIÓ RELIGIOSA

SANTS DE LA SETMANA.

Diumenge, 26.—S. Cipriá y Sta. Justina mr.
Dilluns, 27.—Sts. Cosme y Damiá germans mrs.
Dimars, 28.—S. Wenceslau rey y mr.
Dimercres, 29.—La Dedic. de Sant Miquel.
Dijous, 30.—S. Geroni doctor y fundador.
Divendres, 1 d' Octubre.—El S. Angel Custodi del regen d' Espanya.
Dissapte, 2.—Los Sts. Angels de la guarda.

QUARANTA HORES.

Avuy se troban en la Capella de la Passió y Mort.

Establiment tipegráfic de Manel Llach.

Ferreria Vella, 3.—Girona

SECCIO D' ANUNCIS

SORTIDAS DELS TRENS

LÍNEA DE TARRAGONA Á BARCELONA Y FRANSA

De Gerona á Barcelona

	Matí	Tarde
Corréu.	6'48	
Cárrega.	10'37	
Omnibus.		3
Rápit.		5'09

Los trens correus y ómnibus portan cotxes de 1.ª, 2.ª y 3.ª, el de cárrega de 3.ª y el rápit de 1.ª y 2.^a

De Gerona á Port-Bou

	Matí	Tarde
Omnibus.	8'39	
Cárrega.		12'43
Mixte.		5'40
Correu.		7'35

Lo tren ómnibus porta cotxes de 1.ª, 2.ª y 3.ª el de cárrega y mixte de 2.ª y 3.ª y el correu de 1.ª y 2.^a

LÍNEA DE SAN FELIU DE GUIXOLS Á GERONA

De Gerona á San Feliu

	Matí	Tarde
Tren de banyistes (Juriol y Agost)	5'09	
Correu.	8'54	
Mixte.	11'44	
Mixte.		3'22
Correu.		5'35

Tots los trens portan cotxes de 1.ª y 2.ª classe.

De San Feliu á Gerona

	Matí	Tarde
Correu.	4'32	
Mixte.	7'30	
Correu.		12'44
Mixte.		2'50
Tren de banyistes (Juriol y Agost).		5'40

LÍNEA DE OLOT Á GERONA

De Salt (Gerona) á Amer

	Matí	Tarde
Núm. 2.	9'10	
Núm. 4.		3
Núm. 6.		6

Tots los trens portan cotxes per ara de 2.ª y 3.ª classes

De Amer á Salt (Gerona)

	Matí	Tarde
Núm. 1.	7'40	
Núm. 3.		1
Núm. 5.		4'30

ORDINACIONS

Pera Banyolas á las 9 y 11 matí (correu) y á las 2, 4 y 6 de la tarde. (Fonda del Centre y casa Jendreta)
 Pera Cassá de la Selva cada mitja hora (Pont de Pedra)
 Pera Olot á las 11 matí (correu) y á las 6 de la tarde. (Fonda del Centre)
 Pera La Bisbal á la 1 de la tarde. (Hostal de la Rossa voltas d' en Rosés)
 Pera Anglés, La Sellera y Amer á las 10 matí (correu) Hosta de Miquel Boix. (Plassa del Gra)
 Pera Salt tot lo matí fins á las 6 de la tarde. (Pont de Pedra)

LO GERONÉS

SETMANARI PORTA-VEU

DEL "CENTRE CATALANISTA DE GERONA Y SA COMARCA"

Redacció y Administració. Cort-Real, umn. 7, 1

PREUS DE SUSCRIPCIO.

Gerona. 1 pesseta trimestre
 For. 1'25 id.
 Estranger. 1'50 pessetas trimestre
 Un número sol. 0'10 id.

LA PREVISIÓ ESPANYOLA

Companyia de segurs contra incendis á prima fixa

Fundada l'any 1883

Capital: 2.000.000 de Pessetas

DOMICILI SOCIAL: ORFILA, 9. SEVILLA

Sub-direcció Regional: Plassa del Carril, 6, 2.^{on} Gerona

Sub-director Regional: D ANGEL TREMOLS Y PELL

Sinestres pagats: Rs. 3.524.286'92

GORREUS

ENTRADAS

Madrid.	8'48	matí.
Barcelona.	8'48	m.
França.	7'00	m. y 3'49 tarde
Puigcerdá y Ripoll.	5'30	m.
Olot y sa línea.	5'30	
Sant Felú de Guíxols.	7'00	m. y 6 tarde
Amer y sa línea.	6'30	m.
Sant Aniol y sa línea.	7'00	m.
Estanyol y sa línea.	7'00	m.

SORTIDAS

3'49	tarde
7'00	matí
8'48	m. y 8'00 nit.
11'00	m.
11'00	m.
9'00	m. y 6'00 tarde
10'00	m.
10'00	m.
10'00	m.

Fill de Francisco Vilardell y Comp.^a

SALT

Molí Fariner

Sistema AUSTRO-HUNGAR y de MOLAS

Tant per l' un com per l' altre sistema se fan las moltas á preus sumament módichs.

PIANOS Y HARMONIUMS

—DE—

DIEGO SALAS

SE VENEN A PLASSUS Y AL CONTAT

SE LLOGAN, RECOMPOSAN Y AFINAN

Magatzems: Bell-lloch, n.º 1.—botiga

BANCH VITALICI DE ESPAN

LA PREVISIÓ

BANCH VITALICI DE CATALUNYA

Companyias de segurs sobre la vida

Carrer Ample, núm. 64

BARCELONA

CAPITAL SOCIAL

15.000,000 DE PESSETES

Reservas en 31 Desembre de 1896. 9.235,908'05
 Capitals assegurats desde la fundació de las C.^{as} fins al 30 Juny 1897. 195.906,957'44
 Pagat per sinistres, pólissas vensudas y altres comptes fins igual data. 12.691,707'02

Delegat general en la Provinola

Joseph Coderch y Bacó

Representant en la Capital

Anicet Palahi

Agents en la mateixa